

Beste mensen,

Deze week was er in de media veel aandacht voor de Watersnoodramp van 70 jaar geleden. In extra journaals kregen we onder andere te horen over de internationale hulp die na de ramp op gang kwam. Vanuit de hele wereld werden hulpgoederen naar de overstroomde gebieden in Zeeland. West-Brabant en Zuid-Holland gestuurd.

Naar aanleiding daarvan is sindsdien de eerste zondag in februari de Zondag van het Werelddiaconaat geworden, nu Kerk in Actie. Als een blijvende herinnering hoe belangrijk het is dat we aandacht hebben voor internationale ondersteuning – dat ‘weten’ we uit eigen ervaring.

In de dienst van morgenochtend 5 februari vieren we ook de Maaltijd van de Heer. Aan de symbolische tafel ervaren we het belang van samen delen en omzien naar elkaar.

Ik mag uw voorganger zijn, Margriet Bussemaker bespeelt het orgel, aanvang 10.00 uur, van harte welkom!

Voor wie een alternatieve invulling van de zondagmorgen zoekt, is er bv. de mogelijkheid om de Zin-in-Zondag bijeenkomst in de Jozefkerk te Assen te bezoeken. Daar komt Kathleen Ferrier, oud parlementariër voor het CDA, spreken over De verbindende kracht van verhalen. Aanvang 11.30 uur.

(Het is overigens ook te combineren met de dienst bij ons – dat zal ik persoonlijk bewijzen 😊)

Voor muzikkliefhebbers is het concert 's van de gebroeders Euwe en Sybolt de Jong bij ons in de kerk wellicht een aanrader, aanvang 15 uur.

Over beide evenementen vind je meer informatie [op onze website](#).

De abonnees van ons contactorgaan De Brug hebben gemerkt dat deze later bezorgd is. Dat heeft te maken met een verandering in het productieproces, dat door een misverstand niet tijdig bij ons was verwerkt. Een en ander betekent dat de data voor het inleveren van de kopij in de toekomst worden vervroegd. Dat wordt nu zaterdagmiddag vóór 18.00 uur en dat geldt vanaf a.s. sluitingsdatum zaterdag 11 februari. Graag ieders aandacht daarvoor.

Door een ander misverstand is de eerste helft van mijn bijdrage Uit de herdershut weggevallen. Misschien was het jou niet opgevallen (maar mij wel!). De volledige tekst heb ik alsnog bijgevoegd bij deze mail.

Als afsluiting [een link naar een lied](#), dat tegelijk de opmaat is naar de viering van morgen.

Voor ieder van ons een plaats aan de tafel, lied 388, gezongen door Leona Philippo

Een goede zondag gewenst,

met vriendelijke groet,
Bert Altena

Herdershut

Puntje, puntje, puntje

Binnenkort mag ik ergens in Friesland op uitnodiging een lezing verzorgen. Ik ben gevraagd om iets te vertellen over de preek: geheimtaal of taal van het geheim. Die titel heb ik zelf voorgesteld.

Preken is mijn vak, niet alleen als predikant op de kansel, maar ook omdat ik mij ooit nader in de theorie van de preek heb gespecialiseerd. Dit jaar is het twintig jaar geleden dat ik promoveerde op mijn onderzoek. Het is leuk om te merken dat er zoveel jaren later nog steeds belangstelling voor is.

In mijn lezing zal ik de vergelijking maken met verschillende leestekens. Dat idee heb ik ooit eens opgepakt, maar nooit volledig uitgewerkt. Leestekens zijn belangrijk om teksten goed te kunnen begrijpen. Het belangrijkste leesteken is de spatie, de witruimte tussen twee woorden. Heel vroeger schreven ze alle letters aan elkaar, ziedaarmaarenswijsuitteworden.

Je kunt de preek zien als een punt. Een punt dat je maakt, de punt die je zet. Einde discussie. Zo is het. Punt uit.

Je kunt een preek ook zien als een uitroepteken. Dat is als het ware een versterkt punt. Het doet denken aan het opgeheven vingertje van de predikanten (van vroeger?). Denk erom! De preek als waarschuwend vermaan.

Anders wordt het als je de preek vergelijkt met een komma. Die verbindt twee zinsdelen met elkaar, houdt even in. De komma sluit niet af, zoals de punt, maar opent een nieuwe ruimte, voor een ander gezichtspunt of nieuwe gedachte.

Of denk aan het vraagteken. Op een vergelijkbare manier wordt er iets opengebrouwen. Een vraag opent, een antwoord sluit af. Is het een teken van onze tijd dat in preken meer vragen worden gesteld dan antwoorden gegeven?

Voor al die leestekens, en er zijn meer, is wat te zeggen. Zelf ben ik wel gecharmeerd van het zogenaamde beletselteken, de drie puntjes, aan het einde van een zin, of soms als een tussenzin. Je houdt als het ware even de adem in. De drie puntjes die uitnodigen om wat gezegd is nu zelf in eigen woorden aan te vullen. Om zelf op de preek verder te borduren, je eigen verhaal te maken, of je het verhaal eigen te maken ...

De drie puntjes, ze kunnen ook het symbool zijn voor het jaar dat voor ons ligt en waarin iedereen op zijn of haar eigen manier het levensverhaal verder spint.

Hopelijk brengt het nieuwe jaar u allemaal veel goeds en zinrijks...

met een vriendelijke groet van uw predikant,
Bert Altena